

Van de rivier klonk het angstig geroep van een watervogel.

Sander staarde wijd voor zich heen. Struwentius zag hem daar zitten en als hij in zijn oogen dien afwezigen alles vergetenden, alles veroverenden blik zag boog hij zich ver over tafel naar hem toe en zoo diep begrijpend klonk het: „Sander.” En weer: „Sander.”

Sanders oogen schitterden, een kinderlijke trek kwam over zijn gelaat, hij stak een hand uit.

„Beste Struwentius.”

Met een schrillen korten lach stond Struwentius op, liep naar hem toe, wreef met z'n hand Sanders haren in de war. — „Jonk, fijn jonk,” kwam het heesch uit zijn mond.

Dan schoof hij zijn stoel bij; schoof drinkgerei bij, en gebak en fruit, en boordevol schonk hij weer hun glazen. Terwijl hij broederlijk zijn arm om Sanders schouder sloeg dronken ze samen.

Struwentius haalde zijn horloge te voorschijn, aan welks chatelaine ook een klein gouden medaillon hing. Als hij het openknipte waren er kleine vergeelde foto'tjes in, een vrouwenkopje, het haar à la Cleo, en een jongemannenkop met weelderig lang haar en dát glimlachje op het gelaat dat alleen de Struwentius' eigen was.

Sander bekeek ze lang.

„Haar moeder?”

Een kort zwijgend knikken.

„Haar . . . ?” Sander sprak het niet uit.

Struwentius hoofd neeg voorover. „Helaas niet,” klonk het dof.

Dan begon hij zacht te vertellen. Van zijn jonge genegenheid voor zijn moeders kamenier, die hij liefhad om haar eenvoudige schoonheid en zuivere hart en geest. Hoe hun kinderlijke-kameraadschappelijke genegenheid was gegroeid tot die groote innigheid van een liefde.

Struwentius vertelde rustig en beschouwend als overzag hij nu van verre een deel van zijn leven. — Hij had nog steeds zijn arm om Sander geslagen, die voor zich over de Levantsche zeebaai staarde en in gedachten de geliefden elkaar zag ontmoeten in de lange witte marmeren gangen of heimelijk bijeenkomen in den koepel achter in den grooten belommerden tuin.

Buiten was de wind opgestoken en had een paar kaarsen uitgewaaid, zoodat het nu wat donkerder was in de kamer, waardoor telkens van over de veranda een zoele windvlaag dreef.

Struwentius vertelde verder, van lieverlee werd zijn stem wat bitter als hij van de tegenkanting der familie sprak.

Hij had nu zijn arm van Sanders schouder laten glijden en het duister instarend vertelde hij met wrevelige stem.

Plotseling stakte hij, sprong op en liep, voor de veranda, driftig de kamer op en neer. Sander keek voor zich op tafel en verkrumelde tusschen zijn